

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z odwołania J. .
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 20 lipca 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Wprawdzie, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowienie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia, jednakże w pierwszym okresie stosowania przepisów o skardze kasacyjnej, w ich brzmieniu nadanym ustawą z 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną uznaje za potrzebne wskazanie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

Przede wszystkim Sąd Najwyższy przypomina, że jako kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważane wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub też 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego, jako środka kontroli prawidłowości stosowania prawa, wymaganie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienia ma na celu wykazanie znaczenia tego rozstrzygnięcia dla realizacji publicznoprawnej funkcji skargi względnie ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji. Takiego znaczenia w skardze nie przedstawiono. O potrzebie rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy nie przekonuje wskazanie na potrzebę wykładni art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.). Przedstawione zagadnienie nie wymaga kolejnej wykładni Sądu Najwyższego, ponieważ wszystkie przepisy powołane w skardze były już wielokrotnie i wszechstronnie wyjaśniane w dotychczasowym orzecznictwie (m.in. w wyroku z 30 sierpnia 2001 r., II UKN 521/00, - OSNP 2003, nr 10, poz. 260 i w powołanych w nim orzeczeniach, a także w postanowieniu z dnia 4 lutego 2003 r., II UKN 345/02, - OSNP 2004, nr 8, poz. 146). Przy orzekaniu o niezdolności do pracy w rozumieniu tych przepisów ocenia się nie tylko zdolność (brak zdolności) w odniesieniu do pracy wykonywanej bezpośrednio przed zgłoszeniem wniosku o rentę, lecz także do zachowania zdolności wykonywania innej pracy z wykorzystaniem poziomu wykształcenia i kwalifikacji, lecz w innych warunkach. Sąd Najwyższy, zwraca uwagę na bezprzedmiotowość wyводу rozpatrywanej skargi dotyczącej jednooczności wnioskodawcy. W sprawie bezspornym jest bowiem, że jego jednooczność powstała w dzieciństwie, przed podjęciem pierwszego zatrudnienia, więc nawet gdyby z tej przyczyny istniała u niego niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy o FUS, to i tak wnioskodawca nie miałby prawa do renty, ponieważ nie spełniłby warunku z art. 57 pkt 3 tej ustawy (powstanie niezdolności w okresach w nim wskazanych).

Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia więc żadnej z przesłanek jej przyjęcia wskazanych w powołanym wyżej art. 398⁹ § 1 k.p.c. i dlatego, na podstawie § 2 tego przepisu Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.